

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **T. N.L.** státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

zastoupený obecnou zmocněnkyní JUDr. A. N.

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2020 č. j. MV-49776-3/SO-2020, ve věci povolení k dlouhodobému pobytu

takto:

I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne ze dne 22. 4. 2020 č. j. MV-49776-3/SO-2020 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2020 č. j. MV-49776-3/SO-2020, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 2. 2020, č. j. OAM-34302-12/DP-2019, kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání- osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“).
2. V podané žalobě žalobce uvedl tyto žalobní body:
 - 1) Ustanovení § 45 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se nevztahuje pouze na případy, kdy cizinec vstoupil na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, ale také na vstup na základě dlouhodobého víza za účelem společného pobytu na území. V obou případech se jedná o umožnění soužití rodiny s nositelem oprávnění, povolení k dlouhodobému pobytu navazuje na pobyt na základě víza a zákon stanovuje obdobné podmínky pro obě tato pobytová oprávnění.
 - 2) Stanovisko žalované, že pro změnu účelu pobytu na podnikání je nutno vycházet z ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které je speciální úpravou oproti obecnému pravidlu v ust. § 45 odst. 4, není správné. Naopak § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovuje obecné podmínky pro změnu účelu pobytu tak, že o změnu pobytu za účelem podnikání lze požádat po 5 letech pobytu na území, přičemž odst. 2, 3 a 4 umožňují tuto dobu zkrátit. Žalobce splnil obě podmínky uvedené v ust. § 45 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, když na území pobýval od 10. 4. 2016, z toho od 25. 8. 2016 na základě povolení k dlouhodobému pobytu a jeho manželství trvalo od roku 1990 do 14. 11. 2018.
3. Žalovaná ve vyjádření setrvala na svém právním názoru, že žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu (za jiným účelem) je nutné posuzovat s ohledem na splnění podmínek uvedených v § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy musí být splněna podmínka minimálně 5 let předchozího pobytu na území ČR. Aplikace ust. § 45 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je podle žalované vyloučena z důvodu nesplnění podmínky uvedené v daném ustanovení, tj. vstupu žalobce na základě pobytového oprávnění vydaného podle § 42a uvedeného zákona. Na podporu svého tvrzení odkázala žalovaná na důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 222/2017 Sb.“). Žalovaná dále přisvědčila argumentaci žalobce, že z § 45 zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by odst. 4 byl obecným oproti podmínce uvedené v odst. 1 tohoto ustanovení. Tento dílčí nedostatek odůvodnění však podle žalované nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a proto navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002

Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán žalobními body uvedenými v žalobě.

5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 8. 10. 2019 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání- OSVČ. K žádosti byly přiloženy následující listiny: kopie cestovního dokladu, výpis z živnostenského rejstříku, kopie vkladní knížky, potvrzení finančního úřadu o neexistenci daňových nedoplatků, potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o přehledu pohledávek ke dni 11. 9. 2019 a o negativním stavu nedoplatků na pojistném ze dne 12. 9. 2019, potvrzení celního úřadu ze dne 26. 9. 2019 o neexistenci nedoplatků, kopie nájemní smlouvy ze dne 22. 5. 2019, pojistná smlouva sjednaná mezi žalobcem a pojišťovnou UNIQA. Z výpisu z evidence cizinců vyplývá, že žalobce pobýval na území ČR nejprve od 10. 3. 2016 do 24. 8. 2016 na základě víza nad 90 dnů za účelem rodinným. Následně bylo žalobci vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny s platností od 25. 8. 2016 do 2. 4. 2018, přičemž toto povolení bylo žalobci prodlouženo do 1. 4. 2020. Dne 26. 11. 2019 byl žalobce vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a možnosti se k nim vyjádřit, čehož využil dne 9. 12. 2019. Následně byla do správního spisu založena plná moc, kterou žalobce zmocnil obecnou zmocněnkyni JUDr. A. N. k jeho zastupování v řízení. Jejím prostřednictvím byl žalobce opětovně vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Obecná zmocněnkyně požádala správní orgán I. stupně o prodloužení lhůty k vyjádření do 15. 3. 2020, aby mohli doplnit daňové přiznání za rok 2019. Dne 13. 2. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým bylo správní řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zastaveno, neboť žádost byla podána v době, kdy k tomu účastník (žalobce) nebyl oprávněn. Proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno odvolání, o kterém rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.

6. Podle ust. 45 zákona o pobytu cizinců:

(1) Cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit

v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, na cizince pobývajících na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 a na cizince uvedeného v odstavci 2.

(2) Cizinec, který vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem, je oprávněn po 3 letech

pobytu na území nebo po dosažení věku 18 let požádat ministerstvo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem.

(4) Cizinec, který vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem, je oprávněn požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v případě rozvodu s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, pobýval-li ke dni rozvodu na území nepřetržitě po dobu nejméně 2 let a manželství trvalo nejméně 5 let; podmínka nepřetržitého pobytu a doby trvání manželství neplatí, pokud tento cizinec v důsledku uzavření sňatku s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny pozbyl státní občanství České republiky.

7. Podle ust. § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.
8. Správní řízení o žádosti žalobce bylo zastaveno z důvodu, že žalobce nebyl shledán oprávněným k podání žádosti. Podle správních orgánů mohl žalobce požádat o změnu pobytu za účelem podnikání až při splnění minimálně 5 let pobytu na území ČR, jak stanovuje § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány dále dospěly k závěru, že nemohlo být postupováno podle § 45 odst. 4 téhož zákona, jelikož žalobce nevstoupil na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a zákona o pobytu cizinců.
9. Krajský soud dospěl k závěru, že postup správních orgánů v posuzované věci je v rozporu s právní úpravou. Řízení o žádosti žalobce o změnu dlouhodobého pobytu za účelem podnikání bylo zastaveno nezákonně, jelikož žalobce splňuje nejen podmínky stanovené v ust. § 45 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, čehož se také oprávněně dovolává, ale splňuje také podmínky dané ust. § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Postup správních orgánů obou stupňů shledal krajský soud čistě formalistickým, když tvrdí, že žalobce nejprve pobýval na území na základě víza a až posléze na základě dlouhodobého pobytu za účelem soužití rodiny. Zákon o pobytu cizinců v § 42a odst. 2 a odst. 4 upravuje, že k podání žádosti je oprávněn cizinec, který vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny. Jak vyplývá z informačního cizineckého systému, žalobce od počátku na území ČR setrvává za účelem rodinným. Skutečnost, že tomu bylo od 10. 3. 2016 do 24. 8. 2016 na základě víza za účelem rodinným, které bylo až následně nahrazeno povolením k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, na vlastním účelu pobytu žalobce nic nemění. Rodinný účel pobytu žalobce zde existoval od samého počátku jeho pobytu na území. Rovněž důvodová zpráva k zákonu č. 222/2017 Sb., na kterou žalovaná ve svém vyjádření odkázala, uvádí, že odst. 2- 4 ust. § 45 zákona o pobytu cizinců se vztahuje na cizince, kteří požádali na zastupitelském úřadu o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a, přicestovali na území na základě víza za účelem převzetí tohoto povolení a následně na území pobývají na základě povolení za tímto účelem. Žalobce tyto podmínky splnil, když mu bylo nejprve uděleno pobytové vízum, na základě kterého posléze požádal a převzal povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny.

10. Pokud jde o druhý žalobní bod týkající se poměru speciality a obecnosti ustanovení § 45 odst. 1 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, krajský soud se i v této otázce ztotožnil s názorem žalobce. Žalovaná na str. 3-4 napadeného rozhodnutí vyložila, že odstavec první stanovuje zvláštní podmínky vztahující se pouze pro pobyt za účelem podnikání. Odstavec čtvrtý potom žalovaná označila jako obecné ustanovení umožňující požádat o jiná pobytová oprávnění (dlouhodobý pobyt za jiným účelem) než právě podnikání. Tento výklad považuje krajský soud za nesprávný. Ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovuje obecné podmínky pro změnu dlouhodobého pobytu za jiným účelem a toliko jeho poslední věta upravuje speciálně další podmínky při změně pobytu za účelem podnikání. Ust. § 45 odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovuje podmínky pro oprávnění požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v případě rozvodu s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny. Pod neurčitý pojem „jiný účel“ jde bezesporu možno podřadit také účel podnikání, jak tomu bylo v případě žalobce.
11. Závěrem krajský soud shrnuje, že správní orgány obou stupňů postupovaly v posuzované věci nezákonně, když a priori vyloučily postup na základě ust. § 45 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
12. Na základě shora uvedené argumentace krajský soud shledal důvodnými oba žalobní body a napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Současně byla věc vrácena žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
13. Žalobce byl v řízení procesně úspěšný a podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobce účelně vynaložené v souvislosti s uplatňováním práva u soudu tvoří zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu ve výši 3 000 Kč. Délku pariční lhůty krajský soud prodloužil oproti obecné délce stanovené v § 160 odst. 1 o. s. ř. na 30 dnů od právní moci rozsudku, protože rozsudky správních soudů nabývají právní moci již okamžikem doručení (§ 54 odst. 5 s. ř. s.) a obecná 3 denní lhůta se jeví krajskému soudu v takovém případě jako nepřiměřeně krátká.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 10. června 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

[Zadejte text.]